

Kapitola tretia

Ava

„CÍTIŠ SA ŠIE?“ spýtal sa Jake, keď som od seba odtlačila tanier.

„Áno.“ Jake mal pravdu. Moja opica nebola nič, čo by trochu slané raňajky nedokázali napraviť. V polovičke jedla som sa už sa cítila ako znovuzrodená. Určite tomu napomáhal fakt, že je najlepším kuchárom, akého som kedy stretla. Oprela som sa dozadu na stoličke a položila ruku na svoje plné bruško. „Ďakujem. Bolo to výborné.“

Otočil zápästím, aby sa mohol pozrieť na hodinky, a ja som si zrazu panicky uvedomila, že je sobota. „Jake! Tvoja mama a Shay dnes prídu domov z Grand Rapids! Chcel si tam byť, nie?“

Pokrčil plecami. „O nič nejde. Napísal som Shay, že budem meškať.“

Plecia mi poklesli. Som tá najhoršia kamoška na svete. „Zostal si tu a uvaril opitej žene raňajky, zatiaľ čo sa tvoja rodina zide okolo tvojej chorej mamy.“

„Niežeby sme mali oslavu,“ povedal a pobavenie mu skrivilo pery. „Ak sa tam nedostanem dnes, uvidím ich všetkých zajtra

na brunchi.“ Neoklamal ma svojou nonšalantnosťou. Rodina je pre Jakea všetkým a ja viem, že by už dávno bol vo svojom rodnom dome, keby sa nestaral o mňa.

„Ako sa má tvoja mama?“ spýtala som sa.

Stuhol. „Je unavená, ale s tým sa dalo počítať. Včera mala poslednú liečbu v tomto kole chemoterapie, teraz bude mať prestávku. Na konci jej bolo dosť zle a nikdy som ju nevidel takú unavenú...“ Hlas mu zoslabol a ja som vedela, že nemyslí len na mamu. Myslí na svojho otca, ktorý zomrel na rakovinu pred piatimi rokmi.

Novinky o Kathleeninej rakovine zasiahli celú rodinu. Snažila sa svoju diagnózu zatajiť a prejsť si liečbou v Nemecku, aby sa jej deti nemuseli dívať, ako im zomiera ďalší rodič.

„Kedy zistíte, či to zafungovalo?“

„Shay vravela, že je v júni objednaná na kontrolu metastáz. To im ukáže aktivitu buniek, aby sa pozreli, či je rakovina ešte aktívna alebo v remisii. Sme optimistickí.“

Optimistickí. Ale keď o tom hovoril, jeho úsmev bol neistý a vyhol sa môjmu pohľadu. To nebola tvár optimistického Jakea. To je tvár muža, ktorý sa pripravuje na to najhoršie, pretože si tým už raz prešiel, a mňa preňho bolelo srdce. Budú to dlhé mesiace, kým sa dočkajú toho testu.

Keď pred piatimi rokmi stratil otca, bola som vo víre priprav na svadbu a začínala som svoj život s Harrisonom, ale stále som videla dosť na to, aby som vedela, že to boli najhoršie dni jeho života. Z predstavy, že by sme stratili Kathleen mi bolo zle – bola ako moja druhá mama –, ale ešte horšia bola predstava Jakea druhýkrát zničeného žiaľom.

„Tak ja pôjdem,“ povedala som a dojedla zvyšky. „Stále môžeš ísť na návštevu.“

„Nie, neponáhľaj sa.“

„Mňa môžeš vidieť kedykoľvek,“ povedala som, a keď skrivil tvár, želala som si, aby som tie slová mohla vziať späť. Naznačovali, že aj keď ja tu budem, jeho mama byť nemusí. Hoci by to mohla byť pravda, nechcela som to Jakeovi pripomínať.

Urobila som krok vpred, položila si hlavu na jeho hrud' a pevne ho objala.

„Vau, to mám za čo?“ spýtal sa.

Nie som veľmi na fyzické prejavy, ale všetci občas potrebujeme objatie. „Bude to dobré, Jake.“

Pohladil ma po vlasoch a pobožkal ma na vrch hlavy. „Ja viem,“ zašepkal.

Bol teplý a pevný. Tento víkend bol emocionálna húsenková dráha – najprv mi môj ex poslal pozvánku na oslavu toho, že jeho žena čaká dieťa, potom hrozný týždeň v práci a všetko to zavŕšili moje tridsiate narodeniny – dátum, ktorý by mi neprekážal, keby to nebola pripomienka mojich tikajúcich biologických hodín.

Na chvíľku som zatvorila som oči a zistila som, že moja snaha upokojiť Jakea skončila, tak, že on upokojoval *mňa*. To je pravdepodobne dokonalá metafora nášho vzťahu. On vždy dáva. Ja vždy beriem. Nenávidím to.

Pustila som ho, a keď som ustúpila, díval sa mi do tváre. „Si v poriadku?“ spýtal sa.

„Moje problémy nie sú problémy, keď sa na to pozrieš celkovo.“

Zavrtel hlavou. „Každého problémy sú problémy. Nemusia byť rovnaké ako moje, ale stále na nich záleží. Vážne, si v poriadku?“

Pokrčila som plecami. „Vzhľadom na to, že naše ráno začalo rozhovorom o твоjich spermiách a mojej maternici bez dieťaťa, bolo mi aj lepšie.“

Zvraštil tvár do grimasy. „No, keď už nič iné, aspoň ma vieš stále prekvapiť.“

Nechcem na to príliš myslieť. To, čo sa mi po príliš veľkom množstve drinkov zdalo ako dobrý nápad, bolo teraz, keď som vytriezvela, zjavne smiešne a ľahkovážne. Vďaka Bohu, že mi včera nepodal tovar.

„Chceš svoj narodeninový darček?“

Zamračila som sa naňho. „Už si mi dal darček. Pamätáš sa, keď som uviazla na ceste a ty si mi zaplatil odťahovku?“

„To je mizerný darček,“ povedal a siahol si do zadného vrečka.

Prekrížila som si ruky na hrudi. „Jake, mali sme dohodu.“

„Toto je aj pre mňa, dobre? Takže sa to sotva počíta.“ Podal mi obálku.

Neochotne som ju vzala – pretože som možno bola na výhernej strane tohto priateľstva, ale aspoň som mala toľko slušnosti, aby som sa za to hanbila – a otvorila som ju. Karta obsahovala muža v plavkách, ktorý tancoval s margaritou. Otvorila som papier založený v karte a zalapala po dychu. „Jacob Jackson, to si *neurobil!*“

Zaškeril sa na mňa a vytiahol obočie. „Môžem ich dať niekomu inému, ak ich *naozaj* nechceš.“

Pritisla som si lístky k hrudi. „Neopováž sa! Je to *Hamilton!* Tak hrozne som tam chcela ísť!“ Naozaj som nepotrebovala utrátiť všetky peniaze, aby som šla na muzikál do Chicaga, ale chcela som ho vidieť tak veľmi, že som si prakticky musela sedieť na rukách, aby som odolala rozhadzovaniu. Zajačala